

Arrest

nr. 317 449 van 27 november 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat L. TIJINI**
 Willemsstraat 14/308
 1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 november 2024 tot terugdrijving.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TIJINI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is van Marokkaanse nationaliteit. Ze stelt een relatie te hebben met de heer I.E.K. van Belgische nationaliteit.

Ze verklaart dat ze af en aan reisden om in elkaars gezelschap te kunnen zijn.

Op 27 april 2024 beviel verzoekster in België van een zoon. Ze verklaart dat zij 6 maanden in België diende te blijven omdat zij complicaties had bij de bevalling en verdere opvolging noodzakelijk was.

Op 12 november 2024 keerde verzoekster terug naar Marokko zonder haar kind.

Op 16 november 2024 vloog verzoekster terug naar België. Zij was in het bezit van een Schengenvisum.

Verzoekster werd tegengehouden aan de grens en er werd haar een beslissing tot teruggrijping betekend. Dit is de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoekster aanvoert, wordt zij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op haar verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het prima facie-karakter ervan. Het prima facie-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM en van het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van het middel stelt verzoekster dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is doordat er geen rekening werd gehouden met het gegeven dat haar zoontje van 6 maanden oud geen verblijfsdocument of identiteitsdocument heeft. Ze stelt dat het kind enkel een geboorteakte heeft en het land niet kan verlaten. Voorts stelt ze dat haar kind bij de vader verblijft, maar dat er nog een erkenningsprocedure hangende is. Voorts betwist verzoekster dat een tijdelijke scheiding geen ernstig nadeel teweegbrengt voor het gezin. Verzoekster verwijst naar het Kinderrechtenverdrag (hierna: het IVRK) en stelt dat verweerder hier geen rekening mee hield.

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 3, eerste lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 6, § 1 en §1bis van de Schengengrenscodex als juridische grondslag. Enerzijds stipt verweerder aan dat verzoekster niet in het bezit is van documenten die het doel van haar voorgenomen verblijf staven. Zo verklaarde ze dat ze naar België kwam voor een medische behandeling maar kan ze dit niet staven. Ze is niet in het bezit van een uitnodiging. Ze toont aan dat ze een kind heeft in België en dat er een erkenningsprocedure door de vader lopende is. Ze is in het bezit van een terugkeerticket voor 22 november 2024. De verweerder stipt aan dat er geen aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend en dat een tijdelijke scheiding om zich in orde te stellen met de immigratiewetgeving geen nadeel voor het gezinsleven inhoudt. Anderzijds stelt verweerder dat verzoekster reeds 90 dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie heeft verbleven. Volgens de Schengenstempels in haar paspoort heeft zij reeds 167 dagen op het grondgebied van de lidstaten verbleven.

De motivering van de bestreden beslissing is dus tweeledig. Elk motief op zich kan de bestreden beslissing dragen. Het volstaat dat één motief correct is opdat de bestreden beslissing rechtsgeldig is.

Artikel 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”.

Artikel 6 van de Schengengrenscodex luidt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (1), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.

2. Voor de uitvoering van lid 1 geldt de inreisdatum als de eerste dag van verblijf op het grondgebied van de lidstaten en de uitreisdatum als de laatste dag van verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Perioden van verblijf die zijn toegestaan op grond van een verblijfsvergunning, of een visum voor verblijf van langere duur worden bij de berekening van de verblijfsduur op het grondgebied van de lidstaten niet in aanmerking genomen.

3. Bijlage I bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan.

4. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de duur en het doel van het verblijf, alsmede met de gemiddelde prijzen voor kost en inwoning in de betrokken lidstaat of lidstaten, bepaald op basis van een goedkoop verblijf, vermenigvuldigd met het aantal verblijfsdagen.

De door elk van de lidstaten vastgestelde richtbedragen worden meegedeeld aan de Commissie, overeenkomstig artikel 39.

De aanwezigheid van voldoende bestaansmiddelen kan worden beoordeeld aan de hand van contant geld, reischeques en creditcards die de onderdaan van een derde land in bezit heeft. Borgstellingen, voor zover het nationale recht daarin voorziet, en garantstellingsverklaringen van de gastheer/-vrouw als gedefinieerd in het nationale recht, ingeval de onderdaan van een derde land bij een gastheer/-vrouw verblijft, kunnen eveneens als bewijs van voldoende middelen van bestaan gelden.

5. In afwijking van lid 1:

a) wordt onderdanen van derde landen die niet aan alle in lid 1 genoemde voorwaarden voldoen, maar wel houder zijn van een verblijfsvergunning of een visum voor verblijf van langere duur, toegang verleend tot het grondgebied van de andere lidstaten met het oog op doorreis zodat zij het grondgebied kunnen bereiken van de lidstaat die de verblijfsvergunning of het visum voor verblijf van langere duur heeft afgegeven, tenzij hun namen zijn vermeld op de nationale signaleringslijst van de lidstaat waarvan zij de buitengrenzen willen overschrijden, en de signalering vergezeld gaat van instructies om de binnenkomst of doorreis te weigeren;

b) kan onderdanen van derde landen die voldoen aan de in lid 1 genoemde voorwaarden, met uitzondering van de voorwaarde onder b), en zich melden aan de grens, toegang tot het grondgebied van de lidstaten worden verleend, indien aan de grens een visum wordt afgegeven overeenkomstig de artikelen 35 en 36 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad (1).

De lidstaten stellen statistieken over aan de grens afgegeven visa op overeenkomstig artikel 46 van en bijlage XII bij Verordening (EG) nr. 810/2009.

Indien het niet mogelijk is op het document een visum aan te brengen, wordt het visum, bij wijze van uitzondering, op een apart blad aangebracht dat aan het document wordt gehecht. In dat geval wordt gebruikgemaakt van het bij Verordening (EG) nr. 333/2002 van de Raad (2) vastgestelde uniforme model voor formulieren voor de aanbrenging van het visum;

c) kan onderdanen van derde landen die niet aan een of meer van de in lid 1 genoemde voorwaarden voldoen, door een lidstaat toegang tot zijn grondgebied worden verleend op grond van humanitaire overwegingen, om redenen van nationaal belang of wegens internationale verplichtingen. Indien de betrokken onderdaan van een derde land gesignaleerd staat als bedoeld in lid 1, onder d), stelt de lidstaat die hem toegang tot zijn grondgebied verleent, de overige lidstaten daarvan in kennis."

Verzoekster betwist geenszins dat ze meer dan 90 dagen op het grondgebied van een Europese lidstaat, in casu België heeft verbleven.

Ze stipt wel aan dat ze omwille van een gecompliceerde bevalling 6 maanden nazorg nodig had. Ze brengt hier een bewijs van bij, maar toont op geen enkele wijze aan dat ze de Belgische overheidsinstanties hierover inlichtte. In zoverre zij hiermee overmacht wenst aan te tonen kan zij niet worden gevolgd. Overmacht mag niet aan de persoon zelf te wijten zijn. Verzoekster diende, gezien het visum waarover zij beschikte, te weten dat zij niet voor een lange periode in België kon verblijven. Toch heeft verzoekster er voor geopteerd om in België te bevallen. Zij had de consequenties van de bevalling kunnen inschatten. Bovendien blijkt uit de stempels in haar paspoort dat verzoekster geen 6 maanden na de bevalling in België heeft verbleven. Zo verliet zij het Rijk op 23 mei 2024, terwijl haar zoon op 27 april 2024 werd geboren en kwam zij op 21 juli 2024 het Rijk opnieuw binnen. Uit de voorliggende stukken blijkt dat verzoekster ook na de bevalling heen en weer reisde naar België. Uit de verklaringen die ze aflegde bij de grenspolitie blijkt dat zij in de overtuiging was dat zij iedere keer na het verlaten van de Schengenzone voor een korte periode, terug mocht komen voor een periode van 90 dagen.

Het motief dat verzoekster meer dan 90 dagen op een periode van 180 dagen op het Belgische grondgebied verbleef volstaat aldus om de bestreden beslissing te schragen.

De verwijzing naar haar kind en de erkenningsprocedure die in België loopt zijn ter zake niet dienend. Dit doet immers geen afbreuk aan de wettelijke grondslag. Dienaangaande dient ook nog te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Evenwel blijkt dat verweerder wel rekening heeft gehouden met het gegeven dat zij een baby heeft in België en dat er een erkenningsprocedure lopende is. In de bestreden beslissing wordt hier expliciet over gemotiveerd. Verweerder is echter van oordeel dat verzoekster zich eerst in regel dient te stellen met de immigratiewetgeving.

De verwijzing naar het IVRK is ter zake niet dienend voor de motivering. Het IVRK bevat geen bindende bepalingen. Het is vaste rechtspraak dat het IVRK geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde.

Los daarvan blijkt dat verzoekster het Schengengrondgebied al meermaals verlaten heeft de afgelopen termijn en ook nu in bezit was van een terugkeerticket naar Marokko op 22 november 2024. Frappant is ook dat ze aan diensten van de grenscontrole verklaarde dat ze naar België kwam voor een medische behandeling in het Delta ziekenhuis in Audergem. Dat zij bij haar kind wilde zijn in België wordt niet vermeld.

Zo blijkt uit het grensverslag:

“Betrokkene verklaart dat ze naar België komt voor een medische behandeling in het Delta ziekenhuis in Audergem. Ze is wel niet in het bezit van een uitnodiging.

Ze was in de veronderstelling dat ze iedere keer na het verlaten van de Schengenzone voor een korte periode, terug mocht komen voor een periode van 90 dagen”

Een schending van de motiveringsplicht wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

In een tweede onderdeel voert verzoekster de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Ze meent dat een zorgvuldige overheid rekening zou houden met het gegeven dat haar baby in België verblijft en dat er een erkenningsprocedure lopende is. Opnieuw verwijst ze naar het IVRK. Daarnaast stipt ze aan dat het naar Marokkaans recht verboden is voor een ongehuwde vrouw om een kind te baren. Ze stipt aan dat ze niet enkel een gevangenisstraf riskeert maar ook verstoting door haar familie. Ze stipt aan dat onwettige kinderen in Marokko gediscrimineerd worden en zelfs geen recht op erkenning hebben door hun vader. Ze stelt dat de bestreden beslissing haar het recht ontnemt om haar kind te laten erkennen en om met haar kind samen te leven.

Anders dan wat verzoekster poogt voor te houden heeft verweerder wel rekening gehouden met het gegeven dat zij een baby heeft in België en dat er een erkenningsprocedure lopende is. In de bestreden beslissing wordt hier expliciet over gemotiveerd. Evenwel is verweerder van oordeel dat verzoekster zich eerst in regel dient te stellen met de immigratiewetgeving.

Waar ze opnieuw verwijst naar het IVRK dient de Raad opnieuw op te merken dat het IVRK geen dwingende maatregelen omvat en geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde.

Het hele betoog over het gegeven dat het naar Marokkaans recht strafbaar is om als ongehuwde vrouw een kind te baren is niet dienstig. Dit is niet het gevolg van de bestreden beslissing, maar wel het gevolg van het eigengereid handelen van verzoekster. Als Marokkaanse ongehuwde vrouw heeft zij er zelf voor gekozen om een kind te baren. Dit heeft haar overigens verder niet belet om heen en weer tussen België en Marokko te reizen, ook tijdens haar zwangerschap. Ze toont op geen enkele wijze aan dat ze door haar familie verstoten zou worden. Gezien het feit dat verzoekster voortdurend heen en weer reisde en beweert dat ze eveneens borstvoeding geeft aan haar kind, moet haar familie toch wel opgemerkt hebben dat ze een kind heeft. Bovendien blijkt dat verzoekster zulks ook niet vermeldde op het ogenblik dat ze werd gehoord. Ze stelde enkel dat als ze terug zou moeten gaan, zij 3 maanden zou moeten wachten alvorens haar kind terug te kunnen zien. Zij stelde uitdrukkelijk dat zij verder geen problemen had. In zoverre verzoekster hiermee een schending van artikel 3 van het EVRM wil aanvoeren, kan deze schending prima facie niet worden aangenomen.

Voorts ziet de Raad ook niet in hoe de bestreden beslissing een beletsel zou vormen voor de erkenningsprocedure van het kind. Verzoekster stelt dat de baby bij de vader verblijft en dat er een erkenningsprocedure lopende is. Het is de Raad niet geheel duidelijk of de vader het kind wel wenst te erkennen. Uit de voorliggende stukken blijkt dat verzoekster haar partner dagvaardt om zo de erkenning langs gerechtelijke weg af te dwingen. Er wordt geen verklaring gegeven voor het feit dat de erkenningsprocedure via gerechtelijke weg wordt afgedwongen. Beide ouders hadden zich ook bij de gemeente kunnen aanbieden om de erkenning van het kind door de vader te laten vaststellen. Buiten een foto waarop vermoedelijk de partner van verzoekster te zien is met de baby ligt er geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat het kind effectief bij de vader verblijft. Het enige dat blijkt uit de voorliggende stukken is dat beide ouders telkens aanwezig zijn op consultaties van Kind en Gezin.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

In een derde onderdeel voert verzoekster de schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Ze is van oordeel dat er geen voldoende afweging is gebeurd.

Vooreerst wordt niet betwist dat verzoekster een kind heeft dat in België verblijft bij haar partner. Evenwel wordt in de bestreden beslissing aangestipt dat verzoekster geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend en dat ze zich eerst in regel dient te stellen met de immigratiewetgeving en dat de tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen geen schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster ontkent niet dat ze niet over een verblijfsrecht beschikt in België. In voorliggend geval is er sprake van een situatie van eerste toelating. In deze situatie oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 Oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 Oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, uri e.a./Slovénie (GK), § 355; zie ook EHRM 3 Oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemeen belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 Oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 Oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In casu wisten beide partners dat indien zij er voor zouden kiezen om een gezinsleven uit te bouwen dit een precair karakter zou hebben. Zoals verweerder aanstipt is er in casu slechts sprake van een tijdelijke scheiding teneinde zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving. Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat een tijdelijke scheiding geen schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM. Overigens hebben beide partners er steeds zelf voor gekozen om altijd heen en weer te reizen om hun relatie te bestendigen. Ook na de geboorte van het kind was dit het geval, zo blijkt uit de vele stempels in het paspoort van verzoekster. Bij aankomst in België was verzoekster overigens ook in het bezit van een terugkeerticket voor 22 november 2024. Hieruit blijkt dat het gezinsleven waaraan verzoekster refereert telkens bestaat uit korte bezoeken aan haar partner en kind.

Verzoekster stelt dat haar kind niet kan reizen omdat het niet in het bezit is van een identiteitsdocument; evenwel toont zij niet aan dat zij op basis van de geboorteakte van haar kind, geen reisdocument voor haar kind zou kunnen aanvragen en zich zo desgewenst door haar kind en haar partner zou kunnen laten vergezellen in haar land van herkomst.

De bestreden beslissing houdt overigens geen absoluut verbod in om het Belgische grondgebied te betreden. Verzoekster dient er wel rekening mee te houden dat indien zij heen en weer wenst te blijven reizen dat zij zich dient te houden aan de 90 dagen over een periode van 180 dagen.

Met haar betoog maakt verzoekster prima facie geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

In een laatste onderdeel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

Nu de Raad van oordeel is dat het betoog van verzoekster prima facie niet aannemelijk is, maakt zij evenmin aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet ernstig.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU